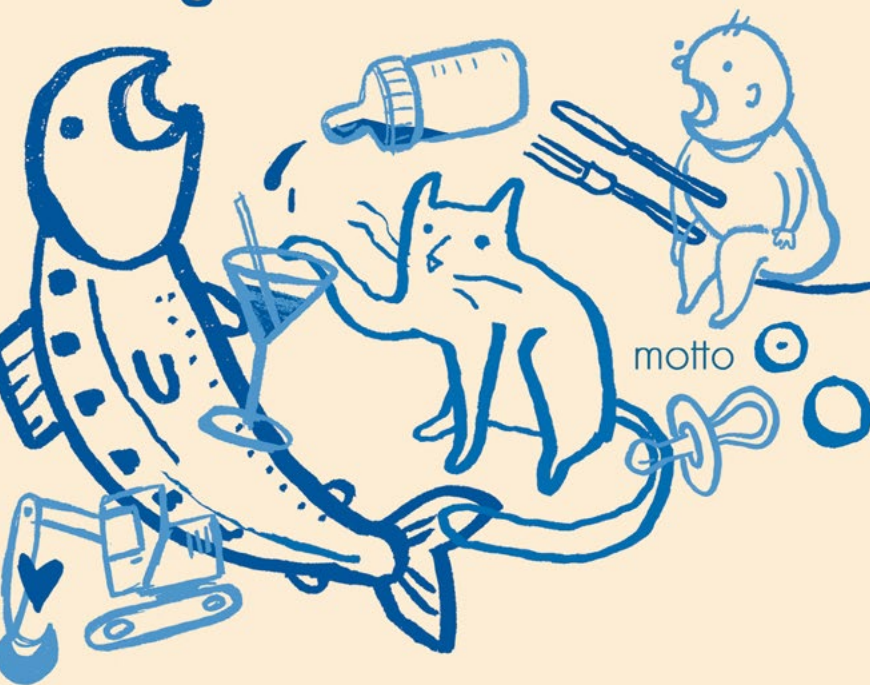


Zuzana
Bergrová



Podezřelý ticho

Vystřižené scény
ze života single mámy



Podezřelý ticho

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Zuzana Bergrová

Podezřelý ticho – e-kniha

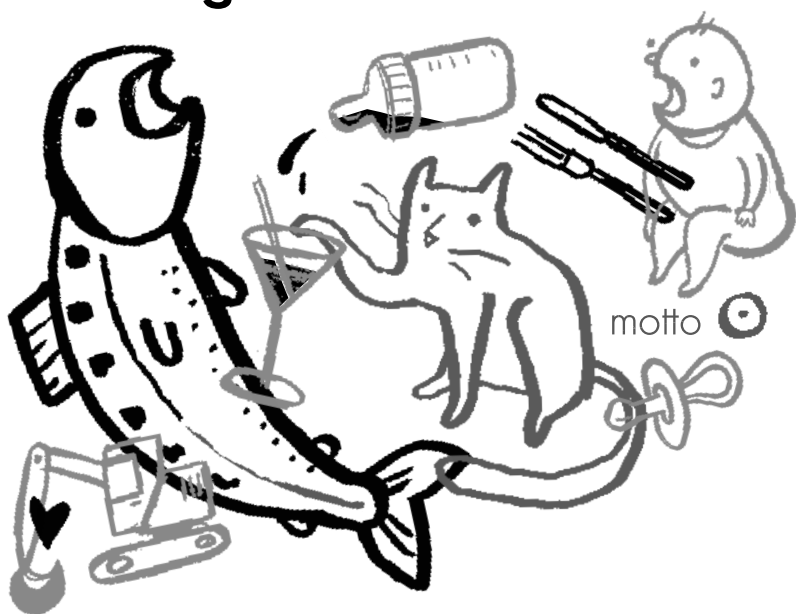
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Zuzana
Bergrová



Podezřelý ticho

Vystřižené scény
ze života single mámy



Vděčnost

Díky mým rytířům a amazonkám, co v tom jedou se mnou. Za to, jak jste mě podrželi, když jsem měla pěnu u pusy, a že se se mnou radujete, když ji tam nemám.

Pokud bych ten fantastickéj životní počín musela zvládnout bez rodičů, ségry, Kami, Kivi, Jirky, Radana, Honzíka, Veruny, Géček, Jany, Barči, Hvězd, Kristýnky a pískařských parťáků, byla bych vyfouklá jako balonek, co se najde dva měsíce po oslavě zatlačenej do pohovky.

Můj vnitřní balonek díky vám praská ve švech. Láskou a rajským plynem.



Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Zuzana Bergrová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2841-2

ISBN e-knihy 978-80-267-2848-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2849-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2842-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Jak jsem se nestihla vdát

Když je vám pětatřicet a trávíte Vánoce s rodičema, znamená to dvě věci. Pravděpodobně máte fajn rodiče, kteří svým charakterem nezhoršují už tak nepříjemnou skutečnost, že nemáte vlastní rodinu. Absence vlastní rodiny je ta druhá věc, která ze situace vyplývá. A když máte fajn rodiče, co o vás mají opravdovou starost, začnou u štědrovečerní večeře stáčet diskuzi směrem k reprodukční biologii a popisovat pohyb křivky, která demonstruje s každým rokem rapidně stoupající výskyt rizik v těhotenství. Ale vůbec to nijak nemyslej, samozřejmě. Prostě jen nahlas vyslovujou myšlenky, který náhodou proběhly kolem. Jako sousedovic pes. A když už na to přišla řeč, tak že vás když-tak podpořej.

Za slovem „kdyžtak“ je cítit zhruba tenhle obsah: samozřejmě je to úplně na tobě, ale kdyby ses rozhodla mít miminko sama, což by možná nebyl až tak špatný nápad, když je ti třicet pět a vypadá to, že z toho vztahu, co vztah ani nikdy nebyl, nic kloudného nevzešlo, tak kdyby ses tak rozhodla, my tě podpoříme. Budeme ti pomáhat. My už se na vnoučátka těšíme a rádi bychom se jich dočkali, dokud máme schopnost si pamatovat a rozeznávat osoby a jména.

Ale že to fakt nijak nemyslej a snad se mě to nedotklo. To by jednoho rozbřečelo ještě víc, než už se mu chtělo doted', akorát by to místo ze zoufalství bylo dojetím. Protože co oni nijak nemyslej, i když trochu myslej, mám já dobře rozmyšlený už minimálně od té doby, co začalo červenat listí.

To bylo tak.

Ten, co jsem si myslela, že je to ON – můžeme mu po vzoru mexických telenovel, do kterých se můj vztah žánrově zcela jistě řadil, říkat třeba José – to měl sám se sebou nějaký složitý. Moc chtěl, abychom mohli být spolu, ale o trochu méně, než aby to doopravdy šlo. Takže to střídavě šlo nebo nešlo, podle toho, jak se mi dařilo přesvědčit samu sebe, že to takhle stačí.

Držela jsem se jako Zátopek do poslední rovinky, protože jsem hrdobec* a srdcař. V cíli měla čekat velká láska a já běžela ze všech sil. Dokud už jsem nemohla být srdcař, protože mi z obou srdečních komor zbyl jen kráter velký jako Mostecká uhelná. Trvalo to pár let.

Hrdobec s kráterem by bývali udatně zhynuli na selhání orgánů v boji za lásku, kdyby celou epopej nerozsekla bitva na Kozím hřbetu. Kozí hřbet je skála u hlavního města, ze který je pěkný výhled a ze který se zřítily poslední zbytky

* Hrdobec je superhrdina přírodní říše. Zatímco Spiderman zachraňuje New York před padouchy, hrdobec se zaměřuje na mnohem pozemštější úkol: válení kuliček z něčeho, co bychom si normálně přáli přehlédnout. A dělá to s takovou vervou, že doslova slyšíte, jak se za ním rozeznívá filmová hudba se spoustou smyčců. Je to hmyz, který si jde po svém a raduje se: „Hej, zrovna tady koukám na vlastní hromádku štěstí!“ Je fascinující, jak dokáže najít smysl života v něčem tak prostém a možná nás tím učí, že každý má svoje místo pod sluncem, i když to místo občas trochu zavání. Zjednodušeně hovnivál. Tak si to vyložili dospělí školáci v kultovním filmu *Marečku, podejte mi pero*, kteří pracují na rozboru Nerudova básnického díla „Jak lvové bijem o mříže“. V něm se zvolání „jen trochu blíže, hrdobci“ objevuje a myslí se jím hrdí lidé. Já tím taky myslím hrdé lidi, ačkoliv mi ta podobnost s někým, kdo před sebou neúnavně valí ohromnou kouli z hoven, připadá poměrně přiléhavá.

vzdušných zámek, když José opatrně vylíčil zásadní obrat ve svých představách o budoucnosti. Jeho osobní vize dříve zahrnovala kromě jiného i blíže nedatovaný plán na doručení určitých jeho buněk k určitým mým buňkám s cílem nechat buňky několik měsíců dělat jejich byznys a vykazat obchodní výsledky ve formě zmuchlaného novorozence. Josého osobní vize ale zvolila strategii ústup směrem k potápění a vášni pro rychlá auta s přitlačným křídlem. Což se dá samozřejmě pochopit. Ale slyšet to nechcete, protože jste přece byli skoro v cíli.

Představte si, že shrnete tři sta sedmdesát pět epizod seriálu *Dallas* do jednoho odstavce. Představte si to v okamžiku, kdy jste ho, stejně jako já, nikdy neviděli. Mě jste taky nikdy neviděli. Jenom málo z vás bylo na Kozím hřbetu a já jsem právě zkoncentrovala dějovou linii nekonečný mýdlový opery do haiku*, abych předešla rozvíjení teorií o tom, proč jsem to tehdy na Štědrý den měla už dávno rozmyšlený.

Rozmyšlení jsem dala prostor asi dvě hodiny, aby mi bylo hned jasné, že není co rozmyšlet, že stačí cítit (volání divočiny a mateřského pudu). Navzdory osudu, potápění a ježdění v autě. Jeden si nemůže být jistě, kolik vajec mu ještě zbývá.

Přání je otcem myšlenky, tak jsem si dost aktivně zapřála. O pár měsíců později sedím na gynekologickém křesle

* Haiku je literární verze speed datingu. Tři krátké verše, které mají sdělit všechno a doufají, že na vás udělají dojem, než si to rozmyslíte. To „všechno“ říkají v pěti, sedmi a zase pěti slabikách, což je tak málo prostoru, že kdybych to měla napsat já, nejspíš by to skončilo jako nervózní haiku o tom, jak nestíhám napsat haiku. Je to taková zenová forma poezie, kde každý slovo má váhu a každý ticho má smysl. A vy jen doufáte, že jste to všechno pochopili, než to skončí.

a charismatický, větrem ošlehaný doktor (to si jenom představuji, protože má roušku, rukavice a koupací čepici) mi právě na patřičný místa vpravil malinký kousek medika s plavými vlasy a vášní pro adrenalinové sporty. Bez lásky to prej není takový, tak jsem doktorovi aspoň řekla, že děkuju, že to s ním bylo krásný, což celý tým pobavilo, ale dělání dětí má být krásný a zábava, a tak si medikova spermie a moje vejce užili parádní rande v atmosféře naplněný láskou a optimismem.

Vybírání vhodného dárce jsem si představovala asi takhle. V nemocnici mě posadí k tabletu nebo počítači s databází dárců a já si podle preferovaných parametrů vyfiltruju seznam odpovídajících plemenných samců (případně bude podle mých požadavků klikat přidělený nemocniční personál). Výsledný seznam si projdu a na základě dodatečných dat, jako jsou třeba zájmy a povaha, který tam uvedli sami dárce a není tak stoprocentní, zda při uvedení koníčku například sport na něj spíš koukají nebo ho provozují, zodpovědně vyberu toho nejvhodnějšího náhradního prince v průhledný zkumavce. Fotografie dárců v naší zemi k dispozici nejsou, a tak nezbyvá než doufat a spoléhat na šťastnou ruku, aby dítě nepodědilo nějaký zvlášť nepěkný estetický vady jako šestý prst nebo tlustý kotníky.

Opravdový výběr vhodného dárce nezahrnovalo počítač, tablet ani filtry, ale měkký desky s asi tak osmdesáti ručně vyplněnými, ošatlanými papíry s jednotlivými chlapíky. Někteří chlapíci už byli označeni barevnými lepíky od po kvalitních buňkách lačnicích párů, který přišly přede mnou. Prohlídla jsem si polepený dárce, jestli by náhodou parametry výběru neseděly s mýma a byla bych tak ušetřena listování celou tou databází. Bohužel se jednalo o samý

jižanský typy. Nemám nic proti jižanským typům. Pokud bych se zamilovala do opáleného surfaře s hlubokýma černýma očima, španělskou kytarou a doktorátem ze sociologie, nebudu proti jeho buňce namítat vůbec nic. V situaci, kdy budeme (minimálně dočasně) tvořit rodinu ve dvou, bude vhodnější, aby mělo dítě vlasy, oči a kůži přibližně jako já, která jsem naopak typ severský, pejorativně řečeno vyblitý, lichotivě švédský.

Po důkladným studiu všech chlapců (obvykle se jednalo o studenty) se mi zdál jako nejlepší kandidát vysoký blondýn, toho času student stavební fakulty s vášní pro plážový volejbal. Problém byl v tom, že z blondýna už zbývala jenom jedna dávka. Vzhledem k průměrné úspěšnosti inseminace nebylo moc pravděpodobné, že to vyjde na první milování, a já jsem posmutněla. Zase jsem tam, kde jsem byla. Vyberu si toho pravého a on mi vydrží jen chvíli a odejde. Paní doktorka nemohla snést pohled na můj zármutek a se zábleskem v očích mi začala vyprávět o velmi sympatickém medikovi, kterého tu měla nedávno. Prý má zhruba ty parametry, co bych ráda, a je opravdu moc velký fešák, ale bude až v květnu. Nový zboží. Co jsou všechny výšky, váhy, vlasy a oči proti tomu, když vám velmi elegantní a vzdělaná dáma doporučí sympatického mladíka. Na nic nečekám a беру ho.

Tak jsem našla otce svého dítěte. Kromě sympatického a fešáka je to taky medik. Má rád adrenalinové sporty a je vysoký jako já. Dá se teda předpokládat, že syn nebude mít dva metry, a až mi bude devadesát, zvládnou při troše snahy natáhnout hrbatý záda, abych svému potomkovi dala bezzubou pusou.

Veškerý vědecký pozorování týkající se mojí zábavné gravidní sólo jízdy jsem si začala poznamenávat v práci do

excelový tabulky, aby to vypadalo, že pracuju. Došlo na tak objevený fakta, že už dál nebylo možný je zamlčovat veřejnosti a minimálně tři roky obohacovaly kanál velký sociální sítě. Díky blogu *Plody DNA**, postmoderní dámský období *Květů zla* (to je, prosím, fór), mám pro budoucí generace k dispozici tenhle miloučký líbivý časosběr, jehož zájem není upřen na porodní váhu dítěte, ale velikost poporodní vložky a největší zklamání lidstva – mizivý účinek rajského plynu.

* Původní šibalský záměr koncentrovat do názvu blogu několik vrstev významů se bohužel vydařil jen z mého pohledu, což mi došlo už při osmnáctým dotazu „a proč Plody DNA?“. Učiním pouze krátký výčet možných významů, jejichž kombinace vystihovala můj tehdejší stav. Jeden PLOD už byl uvnitř. Jak se tak říká, kocour v troubě. Plody (mojí grafomanie) byly právě na spadnutí. Velmi záhy jsem se dočkala i samostatného plodu ve formě miniaturní verze člověka. Často se odehrávalo dno – mých sil i literárních skopičin. Dno pánevní je poměrně ve formě a obešlo se bez oplétaček s inkontinencí. A co se týká DNA, tam jsme na tenkém ledě. Jasný je jenom to, že zhruba půlka patří onomu sympatickému mládenci.

Zázraky na počkání

Hrdý Losos

Blízká přítelkyně se kdysi na chvíli rozmyslela a podělila se se mnou o přesvědčení, že jsem takový hrdý losos. Prej tak vypadám. Ne oranžově, ale bojovně, s útočně předsunutou bradou, odhodlanou plavat proti proudu, protože tak to lososi prostě dělají. Zdá se mi to jako o něco lepší metafora než Don Quijote, některý jehož vlastnosti jsem v sobě zcela jistě nesla taky. Plout proti proudu za účelem splnit svoji životní povinnost se mi líbí víc než nazdařbůh bojovat proti věcem, který se nedají změnit. Je to vlastně naprosto přesný. Musela jsem uplavat dlouhou a náročnou cestu, abych mohla zajistit pokračování rodu. A teď v sobě hýčkám malýho hrdýho Lososa, kterýho jeho cesta proti proudu teprve čeká.

Data vrací úder

Internety z mého chování vycítily signály, že je na blízku potenciální ovečka do stáda matek. Zkušený profesionál ví, že matka je nejvýnosnější cílová skupina v marketingu všeobecně považovaná za sourodou masu lidských nosnic se sníženou kognitivní funkcí a zájmem výhradně o těhotenský a dětský zboží. Jsem v důsledku nekompromisního cílení reklam odsouzena k produktům na kojící podprsenky, krémy na stříe, odsávačky a hromadu různých předmětů a pomůcek, který mi nahánějí strach. Jak jste jednou matka, máte to spočítané. Těhotenský zboží plynule

akceleruje do plínek, krémů na opruzeniny, sunárků, příkrémů, mastí na bradavky, lega, soukromý střední školy, stavebního spoření, potravinových doplňků pro zmírnění příznaků menopauzy, inkontinenčních vložek a pojištění pohřbu.

Invazi odsávaček přebije jenom jediná věc, svatý grál online byznysu – půjčka. Půjčkař je v hierarchii jediným segmentem lidí, který dokáže v bitvě o uživatele internetu přebít matku. Srdcový eso mediálního průmyslu. Stojím teď před Sofiinou volbou. Nechám na sebe působit těhotenský zboží, který budu navzdory aktuálnímu popírání možnosti, že bych něco z toho koupila, jednou potřebovat, nebo si nechám v kalkulačce některý z finančních institucí spočítat, kolik bych přeplatila na půjčce, za kterou bych si mohla pořídit někoho, kdo všechno dětský zboží vybere a nakoupí místo mě. Tím bych zajistila zájem algoritmů pro výdej cílený reklamy. Seběhne se o mě krvavá bitva mezi lichvářema a aspoň si tak osvěžím nějaký zajímavý informace jako úrokový sazby. Těm zas až tak moc nerozumím, považuju je ale za bezpečnější terén než mast na bradavky.

Nakládačky, vykládačky

Hned jak se potvrdilo moje těhotenství, okamžitě jsem se začala těšit na naplňování stereotypu o ženský, co stojí u otevřený lednice a prstama se ze sklenice snaží vytáhnout kyselou okurku. Ale je to celý jenom pověra a já se cítím podvedeně. Sklenici s nakládačkama připravenou, až to na mě přijde, mi stačí vidět v temném koutu lednice, aby mě pod jazykem začala šimrat blížící se nevolnost.

Těhotenský chutě jsou ošklivě zavádějící termín. Určitě ho vymyslela jiná osoba než ta, který se v těle hemží nadměrný množství hormonu choriogonadotropin (to jsem našla na internetu, abych nebyla jenom zábavná, ale taky edukativní a užitečná). Komu se v těle hemží tenhle hormon s názvem, který se nedá vyslovit bez koktání, ví, že permanentní a naprosto nezasloužená a otravná kocovina nemá s chutí nic společného. To ostatně potvrdí každý, kdo včera vypil dvě láhve červeného a zapil to paňáčkem na dobrou noc.

Jsem dostatečně inteligentní a vzdělaná na to, aby mi bylo jasné, že nevhodný slovo jako například šoufl se do odborného slovníku zařadit nepodaří. Ale takový nechutenství v lékařském prostředí naprosto bez problémů funguje a nerozumím tomu, proč by se nemohlo ujmout i v gynekologii a porodnictví namísto lákání žen ke zvyšování porodnosti tím, že si tohle období užijou debužirováním na nějaký extravagantní zábavný dietě. Aspoň že zatím nemám chuť okusovat omítku, což se podle ženského fóra může dít.

Ale okurky mi nesměj na oči. Stejně jako alkohol, káva, ořechy, červená řepa, cokoli z vynikající rybí restaurace na rohu (tu pro jistotu raději obcházím), olivy, zelený čaj a vůbec žádný gastronomický potěšení ze života, který už nikdy nebude jako dřív.

Případový studie ze Spojených států hovoří o tom, že supermarkety u loajálních zákazníků s věrnostními kartičkami odhalejí těhotenství mnohdy dřív než oni sami. Když ze dne na den vyměníte běžný nákupní košík za nadměrný množství termixu, rohlíků, kefiru, mlíka, dalšího termixu, kakaa, špaget, kečupu (kečup!), taveňáku (ten jsem loupala ze staniolu naposled na školním výletě

na Okoř), čokoládových kuliček a pomerančového džusu (poslední velkolepý vzpomínky na pomerančový džus mám ze sedmnácti, kdy se v něm kromě pomerančů vyskytovala šílená nálož vodky), není na co čekat, slevička na speciální drahý olej na strie a těhotenský vitamíny je tady.

Na podobný mléčný dietě, ke který jsem se teď z nouze vrátila proto, že nic jiného nepozřu, jsem v podstatě vyrostla, ačkoliv mě permanentně strašili, že nevyrostu, takže se vracím do přístavu dětství a naděje a jsem docela ráda, že nemám o deset centimetrů víc. To bych určitě potřebovala třikrát tolik termixů. Dá se očekávat, že pojednání o zvětšujícím se pozadí bude následovat velmi záhy. Na vině budou samozřejmě hormony s cizokrajnými názvy a ne já, rohlík nebo sladký kakaový tvaroh třikrát denně.

Prenatální algebra

Těhotný ženský musí být mentálně krutě ve střehu navzdory pomluvám, že jim hormony otupí mysl do té míry, aby byly schopny přijmout svůj úděl a začít nakupovat produkty, který budou nutně potřebovat. Od prvních dnů gravidity jsou nuceny se místo snění o háčkování ponožtiček potýkat s logickým paradoxem ve výpočtu doby těhotenství. Tak já si třeba myslím, že když proběhlo rodeo s vítěznou spermií dejme tomu patnáctýho, budu na konci měsíce tak zhruba toho půlměsíce „v tom“. Chyba.

Ženská je jakoby těhotná od prvního dne začátku poslední menstruace (kreslíte si diagram, doufám), takže jistou optikou je zbouchnutá ještě předtím, než si sundala kalhotky. Aha. A bonusová úloha pro chytrý hlavičky –

měsíc neznamená měsíc, ale čtyři týdny, tj. dvacet osm dní, což prostě není měsíc. Takže když je první den poslední menstruace prvního a patnáctého byl kocour v troubě, je šťastná maminka na konci měsíce – podle logiky popsany v předchozí větě – třicátého ve druhém měsíci, i když ještě neskončil první měsíc a osudový milování proběhlo před čtrnácti dny.

Čili víte úplný hovno, kdy jste otěhotněli, v jakým jste měsíci a kdy máte termín. A teď si vezměte, že spousta lidí neumí trojčlenku a zlomky. Jak budou rodit?

Zaříznutý kalhotky

Cítím se jako vzducholoď. Možná taky cisterna, ta líp vyjadřuje plnost. Cisterna se zadkem, který vyplňuje i ty prostory v kalhotách, který už tam dávno nejsou. A to se ještě nic pořádného neděje, plod by se aktuálně vešel do krabičky od sirek. Možná právě proto je to tak děsivý. Některý lidi říkají: „Ale né, vypadáš pořád stejně.“ Mám sice problém se sádlem, ale moje oči jsou zatím netknuté. Příroda se snažila mít soucit s těhotným, když dala oči a zadek na opačnou stranu těla, ale občas se vyloupne nějaký nečekaný zrcadlo ze zálohy.

Opět jsem pečlivě studovala, a tak se můžu podělit o znalost, že progesteron, který se v raném těhotenství začne víc tvořit (psali), způsobuje pomalý trávení (to jsem nemusela číst, to mi prostě nikdo říkat nemusí) a nadýmání. Pomalý trávení znamená pro střeva extra čas navíc na vstřebávání termixu, aby se stihly vybudovat pořádné zásoby na krutý období. Ve středověku se to asi mohlo hodit. V jednadvacátém století máte problém s džínama.

Radost ze dvou čárek na těhotenským testu tak brzo střídá úlek, že zase až tak rychlý to být nemuselo. No a pak je to jako na houpačce, člověk se snaží přijímat po-
žehnání jako celý balíček, včetně těch nelibých složek, který se několikrát denně hlásí o slovo. Tloustnu. No bo-
dejť, však jsem těhotná, to k tomu patří a je to roztomilý a krásný období doprovázený kypěním. Ale už mi nejsou ani tyhle velikánský kraťasy. Tak si vezmu sukni a budu si to užívat. Jejda, zařezávají se mi i kalhotky. A tak dále.

Možná je to problém hlavně nás hubených, co jsme byly celý život gazela a poprvý okoušíme měkký zážitek tuko-
výho polštáře, každopádně je to období velkých změn, tak buďte upřímný a říkejte pravdu. „Máš tlustej zadek, ale budu s tebou dál kamarádit.“ Tomu se dá uvěřit.

Nevím, jestli to platí nějak plošně. Pravděpodobně exi-
stuje velký množství kynoucích žen, který touží slyšet s realitou se naprosto rozcházející hodnocení, ale to já nejsem, tak raději neříkejte nic. Nebo mi pochvalte, jak mi nový zadek sluší.

Odložená radost

Načůrali jste na test dvě čárky a myslíte si, že se vám změnil svět. Že zjihnete, pocítíte spojení s vesmírem, zázrakem života a vůbec. Těsně vedle. Protože na radost to tady není vůbec zařízený. Ze všeho nejdřív musíte k doktorovi. Doktor indikuje ranou graviditu, ale to pořád nic neznamená. Ještě si odpoledne zavoláte na výsledky krve. Z těch vám sice na beton potvrdí těhotenství, ale dokud není jasná srdeční činnost z ultrazvuku asi tak za tři týdny, tak je lepší se tím moc nezabývat. Což je samozřejmě úplná brnkačka

se tím nezabývat. Jste sice těhotný, je vám špatně, prsa se zvětšují každým dnem, ale nebudeme se tím moc zabývat. Jako by se nic nedělo, jako by vás nečekala největší změna vašeho dospělého života doprovázená tolika tajemnými procesy, o kterých zatím ani nemáte odvahu číst.

A pak konečně vidíte na monitoru srdíčko, už už se dojímáte nad tím, že to, co byla doteď jenom informace, skutečně existuje, ale přece jenom, pro jistotu budou další odběry za další tři týdny, vývojové vady a tak. Tak se zase uvidíme, nashle.

Ano.

Tak tady je vaše miminko, už je krásně vidět. Radost: dva dny. Protože kdo je stará rašple za zenitem (jako já), musí absolvovat genetický testy. Kdyby něco. Přemýšlím, jestli se v časovém pásmu od početí dítěte dál vyskytuje nějaký prostor pro radost, než zase nastoupí starosti s tvrdýma drogama, těhotenstvím ve čtrnácti, náboženskou sektou a fotbalem.

Sedm kilo je hodně kilo

Už jsem o tom nechtěla mluvit, aby to nevypadalo, že jediný, na čem mi záleží, je celulitida a boj se zapínáním kalhot. Málokdo si ale uvědomí, jak hodně vás ovlivní, když ztloustnete přes léto o sedm kilo, když mám létem na myšli dva měsíce.

Člověk má například nějaký plán na ráno, se kterým počítá. S čím nepočítá, je, že dneska nastane první chladno přicházejícího podzimu. Což s sebou přináší potřebu strávit deset minut navíc hledáním jakýchkoliv kalhot, který půjdou natáhnout, a do toho samozřejmě panika,

jak se to stalo, když před měsícem a půl bylo všechno ještě normální. Velký dík hipsterům za módu „džíny tvýho kluka“, který jsou schválně ohromný, což dnešní optikou znamená tak akorát, abych se do nich narvala a stihla v práci ranní mítink.

Hermelín a láhev vína

Jsem si dost jistá tím, kdo mi připraví daňový přiznání, odoperuje koleno a poradí s nejlepším typem voděodolného nátěru na zeď za vanou. Ale rodičovství je ošemetná záležitost, na kterou má každý svůj jasný a správný názor, který se snaží vnucovat chudákům začátečníkům, kteří se ještě nerozhodli, na jaký bod nekonečně elastický škály mezi porod v týpíčku a dezinfikování dezinfikovaného se usadí.

Jedna kamarádka mě například důrazně upozornila, že nesmím jíst hermelín, protože ta plíseň je (pro mě neznámým způsobem) škodlivá. Druhá si libuje, že když už máš velký pupek a jedeš v autě z hospody, četníci ti nikdy nedají dýchnout, protože kdo by dal dýchnout těhotný ženský. Vybírám si variantu hermelín zapitý vínem a těším se na milý setkání s příslušníky.

Láska a kuřecí prsíčka

Začínám pociťovat mateřský pouto, takovou tu neuvěřitelnou sílu, díky které ženská zvedne auto, aby zachránila dítě. Třeba teď. Přišel na mě hlad a to já všeho nechám, běžím do kuchyně, otevřu konzervu s kuřecím prsíčkem

ve vlastní šťávě, namažu si chleba lučinou a rychle to sním, aby dítě netrpělo hladu a nezadělalo si na nějakou ošklivou poruchu příjmu potravy. Je to fakt silný. Zázrak.

Knoflík

Neděje se nic nového. Nejbližší terno bude střepeční kontrola. Můžeme jenom odhadovat, jestli už jsem dosáhla magický hranice deset kilo plus. Začíná to být vážný. Povoluji si knoflík. Zadek obohacený sádlem je takový vyčpanější. Je to nový, tak si ho občas poplácávám a musím říct, že na tom něco je. Vnitřně odpouštím všem mužům, co mají zálibu v poplácávání zadku svých družek.

Mozeček

Moje dítě má mozek. Viděla jsem ho na vlastní oči. Takový flek tam, kde mi řekli, že je hlava, což je v podstatě další flek. Hodně se mrská. Je celý po mně, můj mozek se taky hodně mrská. Druhá nejdůležitější zpráva po objevení mozku je, že jsem za poslední měsíc nenabrala ani kilo. Potomek je evidentně spokojený s dosavadní výstelkou a dočasně nevyžaduje další vrstvy polstrování.

Ležení

Už asi tak sedm hodin usilovně odpočívám a nedá se to snést. Jako pětaticetiletou seniorku mě z bezpečnostních důvodů odeslali na odběr plodové vody a to pak musíte být

hodný a nehýbat se, pokud to není nezbytně nutný (požár, útok sršně apod.).

Samotný vyšetření je poměrně zajímavá podívaná, pokud nemáte záchvaty úzkosti z pohledu na hodně dlouhou a hodně tlustou jehlu, která vám rejdí v břiše.

Zákaz vylejzání z kanape chytře kompenzuju nákupem nového šicího stroje za osm a půl, což jsem odkládala pro nepřekonatelný odpor ke čtení recenzí, dočasně překonaný nepřekonatelným odporem k ležení. Drahá maminka si mě v tyhle dny vzala na starost tak usilovně, že kontroluje, jestli jdu opravdu jenom na záchod, a ne se jen tak zbůhdarma producírovat po cimře, a já vážně trpím.

Mám ležet ještě dva dny, to bude průser. Aby se to dalo snést, rozhodla jsem se žít, jako by to byl můj poslední den. Snědla jsem sto padesát gramů karamel. Donesla mi je sestra, protože mi chtěla udělat radost. To mi snad dělá schválně. Karamely. V životě bych si sama nekoupila karamely. Ale když vám je někdo v podstatě vnutí až na kanape a vy nesmíte vylejzat a bránit se?

Taky jsem háčkovala bačkory, abych spálila nějaký kalorie a nezábly mě nohy. Maminka mi dovolila půlku malého piva na kompenzaci sladkosti karamel. Až odjede, dám si normální celý malý pivo, ale nesmí se to nikdy dovědět. Bačkory jsem uháčkovala u filmu o pětadesátiletých ženských, který zjistily, že ještě není pozdě se zamilovat a mít sex (samozřejmě všechny najednou během čtrnácti dní), takže jsem i dostatečně intelektuálně stimulovaná.

V populární knize *Čeho před smrtí nejvíc litujeme* se umírající lidi dost shodují, že odvaha žít podle sebe a dovolit si být šťastný je to nejdůležitější.

Slovo na P

Dítě je definitivně zproštěno podezření, že bude trpět nějakou formou retardace nebo závažného postižení, což je samozřejmě velká úleva. Můj gynekolog zastává názor, že je potřeba držet se suchých faktů, a před měsícem se mnou vedl velice empatický rozhovor o tom, že nebezpečí spojená s odběrem plodové vody se demonizují, a pokud bych pak šla na potrat, stejně se to ještě pro sichr provádí, aby se nepotratiло zdravý dítě. To bylo asi něco jako pokus o uklidnění. Předtím mi ještě trpělivě odpověděl na dotaz ohledně závažnosti poměru rizika 1 : 120 (je to hodně vážný, nebo je to tak nějak v průměru?), že to znamená, že jeden ze sto dvaceti případů s podobným výsledkem krve bude pozitivní a co na tom nechápu. Z toho jsem usoudila, že on usoudil, že jsem taky nějak mentálně retardovaná. Nebo možná on je kretén. A za vícenásobný zmiňování slova potrat bych ho poslala na voskovou depilaci chlupů na varlatech.

Zvonečky a prcinky

Mít kluka (hurá) znamená předejít jedný z největších úzkostí v životě rodiče. Rozhodnutí, jak se bude říkat dámskému přirození. Na výběr je zhruba mezi úchylnostma a vulgaritama (prcinka, pulinka, pindička, kundička, pička). Běžnými dívčími jmény, která můžou vrhnout nepěkný světlo na potenciální kamarádky ve školce (Julča, Kačka, Boženka). Diskreditováním zvířátek (pipka, pipinka, mušlička, kočička, micka, myška). Představa, že dvouletý dítě mluví o vagíně, je taky trochu divná. Frnda je sice srandovní, ale co na to řeknou ve školce, těžko říct.

Když jsem zjistila, že to bude pindour, pindík, bimbás a další roztomilý slovíčka, zahřálo mě to u srdce. Samozřejmě i klučíčí nástroj se nechá dost slovně vyšperkovat, měl někdo z vás, chlapci, „ZVONEČEK“? Jeden můj kamarád jo. Asi že se tam tak podobně bimbá. Pokud někomu pindík cinká, mělo by se místo rozjímání nad zvonečkem běžet na dětskou pohotovost. Téma výběru „toho slova“ se nesmí bagatelizovat, ano, to si prosím uvědomte a buďte svědomitý, já si svoje trauma z prcinky nezaléčila dodnes.

Škrčení

Zkáza, zmar, úpadek. Dodržování klidovýho režimu znásilňuje moji běžnou – někdo by řekl nesnesitelnou, ale to jenom nechápe moje jho – činorodost. Připadám si jako hromada unavenýho hnoje, zatím bez zápachu, a přemýšlím, jaký drogy začnu z nudy užívat, když si nemůžu dát ani upocenou sklenku vína. Lidi línějšího typu, co jsou schopný soustavnýho odpočinku, si tímhle přemísťuju z kategorie „nudný a nezajímavý“ do kategorie „hodný obdivu a inspirativní“.

Fyzický procesy doprovázející moje dočasný pocity zmaru jsou už klasická tlustost, dýchavičnost na třetím schodu z dvaceti, nesnesitelný škrčení všech kalhotek (ty, co jsem si koupila ve velikosti O jako Otylka, jsou totiž ve špíně), nesnesitelný škrčení nepromokavých kalhot umocňující nesnesitelný škrčení kalhotek. Od zítřka prostě nebudu chodit do lesa, když prší. Stejně se mi u toho nepříjemně natřásá břicho a pak nepoznám, jestli potřebuju čůrat nebo ne.

Fakt je tam

Čtyři měsíce dost intenzivně vnímám, že jsem těhotná. Šádlu na zadku už jsem se věnovala dostatečně. Mít poprvý v životě větší prsa než většina mužů je jeden z těch příjemnějších úkazů a na dvouměsíční kocovinu na začátku už jsem skoro zapomněla. Co mě ale šokuje poslední asi tak čtyři dny, je fakt, že budu mít DÍTĚ.

Mohlo by se zdát, že už bylo dost času si na ten fakt zvyknout. Zvykla jsem si ale jenom na tu informaci. Ne na to, co to všechno znamená a že se to opravdu děje. Asi jako když vám někdo připomene, že všichni jednou zemřeme. Ano, ahá, díky, ale to bude za dlouho. Při každém ultrazvuku prožívám pocity hlubokýho údivu a překvapení jak z existence dítěte samotného, tak jeho různých složek (ruce a tak podobně), který se na obrazovce zřetelně rýsují. Začíná být zřejmý, že zvětšující se pupek matně souvisí s faktem, že mi nějaký pískle bude říkat „mami“.

Já budu máma.

Sběratel drobků

Půlku odpoledne se v práci důležitě dohadujeme o centralizovaný práci s daty. Některý z nás u toho mají břicho poprášený moučkovým cukrem z kynutý buchty, kterou si po obědě koupili „na pak“. Přestává fungovat strategie „drobek nenápadně spadne na zem a pak se špičkou boty jemně uklidí pod stůl“ a začíná citlivý období „vaše břicho zachytává drobný nečistoty a vystavuje tak okolí na odiv všechno, co jste od rána snědli“.

Jedna kapka, už to řápná

Ve všem, co se do mě během dětství a jinošství (nenašla jsem obdobně krásný dámský ekvivalent pro jinošství, tak použiju pánský) vzdělávací systém snažil naprogramovat, jsem prospívala velmi obstojně, od množin po Piercův triadický model znaku.

Největší terno ale beztak byla biologie pro druhý stupeň. Přesněji řečeno část, která pojednávala o biologii člověka a disponovala tak obrázky GE-NI-TÁ-LI-Í. Aby tomu zážitku porozuměly i mladší ročníky – my jsme do té doby moc precinek a zvonečků neviděli, protože jsme neměli internety, a kolorovaná kresbička v nás vyvolávala stydlivý nadšení.

Kromě pohlaví se samozřejmě probíraly i takový ty různý humorný úkazy jako spermie, vajíčka, dělohy, žaludy a prostata. Takže chápu, jak nejvíc nabušenou spermií oplodněný vajíčko začne vyvádět, dělit se, vytvářet dutinu a tak dále. Chápu to podobným způsobem jako fakt, že můžu telefonovat bez drátu. Záměrně zmiňuju bez drátu, s drátem je to jednoduchý, to ten hlas prostě projede kabelem a vyleze na druhý straně. To znamená, že to umím technicky popsat, ale pojmout to tak nějak doopravdy je úplně jiná úroveň poznání. S vnímáním svého těhotenství jsem pořád na úrovni „vidím, že letadlo letí, ale jak ty malé turbíny rozpohybují něco tak ohromného, je sto procentně nějaký podvod nebo černá magie“.

Dokud to neuvidím na vlastní oči, tak se to neděje.

Lezení, sezení

Minulý rok touhle dobou jsem dosáhla neuvěřitelně skvělého výsledku v závodě pro praštěný horolezce, který baví přelezat úplně všechno, co se ve městě namane. Dneska ráno jsem zjistila, že si při sezení na záchodě dosáhnou břichem na stehna. Neustále se posouvat a učit nový dovednosti je základní předpoklad životního úspěchu.

Jak to dělá kočka?

Vypěstlost lidstva je příčinou jeho zaostalosti. To mě právě napadlo. Zní to jako citace Blaise Pascala nebo někoho jiného chytrého. Bohužel nejsem Pascal ani chytrá jako Pascal, ale zase jsem viděla rodit kočku.

Kočka byla ještě na hranici dětství, když ji vojel ten kocour, co vypadal jako koště. Kočka se začala zvětšovat před očima.

A teď o co mi jde.

Kočka nebyla na šestnácti kontrolách u gynekologa, nečetla miminkovský servery a neměla mobilní aplikaci, která by ji informovala o tom, co se děje s jejím tělem a jestli jsou její kotátka velký jako hrách, burák nebo švestka a jestli už mají dráčky. Kočka podle mě absolutně nic neví, kromě toho, že drnká břichem o schody. Pak si pěkně na klid sama pochystá pelech, porodí, překouše, olíže, přiloží a vesele kojí.

Lidská samice přečte dvě stě šestnáct článků o každý krávovině, dostane nespočetně rad od zkušenějších členů stáda, vidí si dovnitř těla ultrazvukem, jde na kurz dýchání a skákání na míči, a stejně je v totální panice. Nemluvě

o tom, že si nejsem úplně jistá, jestli by vůbec poznala, co se chystá, pokud by neměla kvalitní informace z učebnice biologie pro druhý stupeň ZŠ. V bulvární části mainstreamového zpravodajského serveru jsem četla o případech, kdy silnější ženy, tedy ty opravdu hodně tlustý, nevěděly o svojí graviditě do momentu, kdy začaly родit. Já bych si asi myslela, že mám prdy, pak ještě větší prdy a pak že se ze mě stává bohyně úrody, kterou asi bude potřeba obětovat ve prospěch letní sklizně.

No a teď jsem si vzpomněla na tu moji kočku, jak hrdině a bez keců rodí koťátko za koťátkem, a říkám si, jestli už jsme pro samý skákací balóny, míčky, kterými si ženský před porodem nafukují „šachtu“, chemikálie, techniky, všelijaký pomůcky a vymoženosti nepřestaly být schopný vnímat, pozorovat, cítit a родit. Jdu si zkusit uprdnout, abych si mohla zapnout košili.

Hej rup

Jak těhotná žena v přirozeném prostředí (les, pole, jeskyně) pozná, že nesmí nosit umyvadlo? Já se cítím, že ještě můžu nosit umyvadlo, i když na maminkovském serveru bych za to určitě chválu nesklidila. Moje maminka mi tuhle zakázala i průměrně lehkou tašku s osobními věcmi.

Možná vás zajímá naprosto podružná otázka, proč chci nosit umyvadlo. No prostě se válí vedle baráku, protože nebylo potřeba, řemeslník ho odinstaloval a odložil za roh. Za roh zní jako přesně to místo, kde může umyvadlo vydržet ještě další rok, ale takových věcí, co by mohly vydržet ještě rok, se mi pomalu sešlo nějak moc a já z toho mám nerva. Nechci jít za roh a koukat na starý umyvadlo.

Takže to chci jednou provždy vyřešit a odnést umyvadlo za jiný roh, kde rostou zdivočelý maliny a kam tak často nevidím.

Budu věřit vlastní intuici. Intuice mi říká, že mi víc uškodí nespokojenost s pohledem za roh než jedno malé nošení těžkého předmětu.

Letící plod

Hurá, já a břicho letíme na pozdní dovolenou, dokud ještě můžu letět. Od pokročilý velikosti břicha vám některý aerolinky nedovolí cestovat a některý pojišťovny se zříkají odpovědnosti za případný nesnáze. Vyrazily jsme se sestrou na Korfu, protože se nám líbil seriál *Durrelovi* a protože tam byly levný letenky, respektive vůbec nějaký, na konci října už to s letními destinacema není taková sláva, protože tam není čtyřicet stupňů ve stínu a to je pro většinu lidí neslučitelný s letním požitkářstvím. Poslední dovolená bez stresu, že mě lidi v letadle budou chtít zabít, až začne miminko brečet, a bez děsivýho objemu věcí, co s sebou rodiče táhnou pro bytost, jejíž vědomá pozornost je zaměřena výhradně na mlíko, sucho v plíně a ožužlávání okolních předmětů.

Při balení došlo k několika dramatickým zápletkám. Klasický zásek u police s nepřečtenýma knihama považuju za běžnou součást dovolený, to mě nemůže rozhodit. Vyndám jich třeba šest a po hodině mám bokem dvě na intuitivní last minute rozhodnutí. Ty ještě třikrát prohodím a pak vytáhnu nějakou bez nominace.

Ale plavky. Nejsou mi plavky. Moje první doopravdický prsa se vyvalujou ze všech stran látkových trojúhelníků

jako kocour, co se snaží narvat do krabičky od hodinek s přesvědčením, že je to pohodlný a parádní místo přesně pro něj.

Pozitivní prsní problém vyvažuje úzkost pramenící ze zjištění, že jediný kraťasy, ve kterých kombo zadek a břicho nevypadá jako kyprej muffin, který se hned nad košíčkem rozpíná do šířky, jsou lezecký trenčle s dírou na zadku. Díky tý se tam možná zadek vůbec vejde.

Kozy a krávy

Když se na mojí říjnový dovolený konečně udělalo teplo na sundání trička, hned jsem se zaradovala, že prodám hezčí část mojí nově nabytý tlustosti a okusím pověstný stěžování si, že mi „někdo čumí na kozy“.

Ve skutečnosti nebyl, kdo by koukal, protože se sice udělalo teplo na sundání trička, ale zase ne takový, že by to člověka vysloveně lákalo. Nadšení okamžitě padlo na vrub náročnosti rozmazávání opalováku po ohromných plochách kůže na všem, co se mi poslední dobou zvětšilo. Začíná mi být líto, že už nepracuju v reklamní agentuře. Zrovna teď, když jsem tak skvěle „nacítla“ cílovou skupinu „žena 35–40, tlustá, nenávidí tu dvacetiletou štíhlou krávu, co šla právě okolo“.

Na tyhlety drobný zklamání obvykle funguje malý pivo na lačno, ale jenom v případě, že vám chlápek u baru nezačne nabízet ovocnou parodii na pivo se dvěma procentama. Madam, nou, tú mač alkohol in dis van, mejbí jú wont. Nou, aj dont wont! Nechápe, že právě teď je moje malinkatá chvilka na alkohol, a proto si jdu pro malý pivo.

Jinak je mi samozřejmě krásně. Vyrobita jsem si dva nový kamarády z plážového odpadu. Nově je na písku kromě rozlepených žabek a plastových víček k dispozici i rozšiřující se sortiment roušek. Mám zase jednu sůl v uších a užívám si chození po útesech a dravou jízdu po křivoláckých silničkách, kdyby mě náhodou mateřství připravilo o chuť dělat všechno na hraně.

Po kouskách, po kouskách!

Tady přestává veškerá legrace. Úplně klidně můžu vyjít v žabkách do kilometru nad mořem a pak mi není dopřáno se v klidu najíst jako člověk. Začínají potíže s poměrem objemu žaludku a objemem jídla, který do něj toužím uložit. Celý jídlo se tam nevejde. A když se vejde, tak tlačí. Nějak jsem tušila, že těhotenství není procházka růžovým sadem, a dalo se očekávat, že s menším melounem v břiše se všechno obrátí naruby. Ale tohle je vážně podpásovka.

Kevin v županu

Ve sto plus jedna těhotenských zajímavostech psali, že ženský v druhém trimestru mají hodně živý sny a zvýšený libido. Hned jsem si to vzala k srdci, teda moje podvědomí. Bohužel jenom ve snu. V realitě by se mohlo stát jen těžko, že potkám Kevina Spaceyho v zeleném županu u mě na zahradě. On ve formě, období zhruba *Americký krásy*, kdy stojí u lednice a říká spolužačce svojí dcery ze střední školy: „Líbí se ti... svaly?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Podezřelý ticho.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.